

Zes op reis

Mellody Aberts - Jonasse

G

op reis

The logo for Van Driel Publishing, featuring a stylized graphic of a quill pen above the word "DRIEL" in a bold, sans-serif font, with the word "van" in a smaller font below it.

DRIEL
van

Van Driel Publishing, Brugge

www.vandriel.be

Zes op reis een uitgave van Van Driel Publishing, Brugge

© 2021 Van Driel Publishing

Auteur: Melody Alberts - Jonasse

Redactie: Marjon Revet - Weerink

Omslagontwerp: Terence van Driel

Opmaak: Terence van Driel

Foto's: Peter en Melody Alberts

ISBN: 978 94 93200289

ISBN: 978 94 93200425 (e-book)

NUR: 508

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Even voorstellen 6

Voorwoord 9

Voor de reis 12

Zuid-Afrika 50

Swaziland 74

Zuid-Afrika II 77

Thailand 101

Cambodja 111

Vietnam 130

Thailand II 172

Australië 184

Nieuw-Zeeland 222

Chili 245

Bolivia 274

Peru 304

Argentinië 326

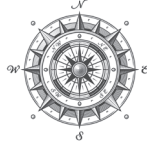
Thuis in Nederland 336

Nawoord 341

Nawoord II 345

Bijlage 348

EVEN VOORSTELLEN

Ons zeskoppige gezin bestaat uit een vader en een moeder met een kwartet aan jongens. Een gezin vol ideeën en dat altijd in beweging is.

Peter, 45 jaar, is onze handyman met gouden handen. Hij is zelfstandig ondernemer en heeft zijn eigen schildersbedrijf. Niet alleen een kwast en verf voelen zich bij hem thuis, maar ieder stuk gereedschap vindt zijn weg bij hem. Naast klussen houdt Peter van muziek maken op de piano of met de gitaar.

Mellody, 40 jaar, is leerkracht in het basisonderwijs, maar vooral moeder en directiesecretaresse van het gezin. Alle mannen in het huishouden steunen op haar planning en werkgeheugen. Mellody is graag creatief bezig en houdt daarnaast van regelen en schrijven. Daarnaast is Mellody een echte theeleut.

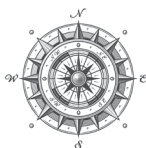
Jesse, oudste zoon van 15 jaar, zit in de vierde klas van het voortgezet onderwijs en hoopt ooit in zijn eigen boomhut in het regenwoud te zitten, terwijl hij de dierenwereld observeert. Jesse is introvert, een dromer en bezit een hoge dosis creativiteit en inventiviteit. Hij speelt drums en kan prachtig tekenen.

Jefta, 13 jaar, is onze adjunct-directeur, snelle boy en verzamelaar. Hij zit in de tweede klas van het voortgezet onderwijs en wil later piloot worden bij de Flying Doctors in Australië of Afrika. Jefta is een planner, snel en ad rem. Jefta speelt piano en knutselt graag met papier. Z'n kamer bevat een goudmijn aan complete verzamelingen van van alles en nog wat. Alles kan immers van pas komen. Jefta is groot fan van Loekie, de poes.

Hidde, 12 jaar, is onze vrolijke noot en flierefluiter. Hij heeft de basisschool afgerond en gaat naar de brugklas. Hidde speelt gitaar, maar het liefst speelt hij buiten. Hij trapt graag een balletje in de tuin of op het veld dichtbij. Daarbij draagt hij het liefst een van z'n internationale voetbalshirts. Op z'n kamer is Hidde architect en burgemeester van zijn eigen Legostad. Humor en grapjes horen bij hem en het liedje Hakuna Matata is op zijn lijf geschreven.

Levin, 8 jaar, is de jongste telg van het gezin. Levin zit in groep vijf van de basisschool. Als jongste in de rij doet hij niet onder voor zijn broers. Hij staat zijn mannetje. De creatieve genen die in de familie rondgaan, hebben hem niet overgeslagen. Ook Levin knutselt graag. Hij draait zijn hand niet om voor haak-, brei- of weefwerk. Het liefst fabriceert hij beestjes om zijn oneindige verzameling knuffels uit te breiden. Levin is een grote dierenvriend. Olifanten zijn zijn lievelingsdieren.

VOORWOORD

De Nederlandse trein, zoals ik de maatschappij vaak noem, dendert voort en wij zitten er weer in met ons gezin. Het dagelijks leven racet voorbij, we hebben nauwelijks tijd om uit het raampje te kijken, laat staan uit te stappen op een perron en de frisse buitenlucht op te snuiven. We wonen, we werken, we gaan naar school, maar het is niet meer hetzelfde als voorheen.

De reis die wij gemaakt hebben, is aanwezig in onze gesprekken, in onze gedachten en in ons huis. Een grote foto, afgedrukt op canvas, prijkt aan de muur bij de eettafel. Een prachtig vergezicht waarbij onze vier jongens gebroederlijk op een rij staan, uitkijkend over de Atacama-woestijn in Chili. In de verte de toppen van vulkanen. Op een andere muur hangt nog een tiental fantastische foto's. Allemaal zorgvuldig uitgekozen en elk met z'n eigen verhaal en herinnering.

Er staan kleine flesjes gevuld met zand van over de hele wereld. Een klein wit labeltje op ieder flesje vertelt de herkomst van het zand, van Nieuw-Zeeland en Australië tot Bolivia en Peru. Eén flesje met fijn wit zand valt op doordat er zo weinig in zit. Het was het eerste beetje zand dat we bewaarden, uit de schoenen geklopt na een heerlijk dagje Whitesunday Islands in Australië.

Het matébekertje, dat op de kast staat waarin het servies van mijn opa staat, voert mij terug naar Chili. Ik zie ons weer zitten aan de ontbijttafel bij onze gastheer en gastvrouw in Gorbea. Om de beurt schenken ze heet water op een kruidenmix in een mokje. Met een bomba, een combinatie van een lepeltje en rietje, wordt de hete thee om beurten opgeslurpt.

Zo zijn er her en der in huis souvenirs uit diverse landen

en werelddelen te vinden die ons herinneren aan een geweldig jaar, reizend en levend in vrijheid.

Was dat het dan? We hebben gereisd, onze droom waargemaakt, en pakken nu de draad weer op van het gewone leven met als souvenirs de herinneringen, wat voorwerpen en veel foto's? Ja en nee!

Natuurlijk pakken we het gewone leven weer op. We kunnen niet anders. Er moeten weer inkomsten komen en de jongens moeten gewoon naar school. Toch was het jaar meer dan gewoon een reis. Het jaar heeft een onuitwisbare indruk achtergelaten. Iedere keer als ik naar de foto's boven de bank kijk, bekruipt mij een onbeschrijflijk gevoel en hoor ik mezelf 'wauw' zeggen in mijn hoofd. Nee, het is nog niet afgelopen. We hebben mogen proeven en beleven wat werkelijk leven is.

De reis was een afsluiting van een periode, een vervulling van een droom en is hopelijk het begin van een nieuwe start. In deze overtuiging ben ik begonnen met schrijven. Schrijven om maar vast te houden en vast te leggen wat we beleefd hebben. Om na te kunnen denken wat de reis ons gebracht heeft en hoe het ons mogelijk veranderd heeft. Ik wil onthouden en op papier zetten wat je niet in de foto's ziet of met een vluchtig praatje op straat kan uitleggen.

Ik besef dat het schrijven van dit boek ons kwetsbaar maakt. Ik vertel over ons gezin, onze gedachten, ons gevoel, ons geloof en onze twijfels, maar daar doorheen (of misschien wel dankzij onze tekortkomingen) mochten wij God bezig zien, Die boven onze zwakten uitstijgt.

Dit is het verhaal, ons verhaal, dat hopelijk een inspiratie is voor anderen. Niet per se in de letterlijke zin – ga ook een wereldreis maken – maar om te laten zien dat je niet noodgedwongen in de voortrazende trein zit van deze maatschappij, zonder de mogelijkheid te ontsnappen. Dat je wel degelijk kunt uitstappen op een perron en de frisse buitenlucht kunt opsnuiven.

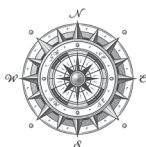
Ik hoop dat ons verhaal laat zien dat er een God is die met ons meeding. Hij heeft ons vaak verrast en wonderlijk gezegd. Door Hem is dit verhaal, onze reis, een succes geworden.

Ik wil laten zien dat er andere dingen toe doen in dit leven dan waar de nadruk op gelegd wordt in deze wereld. Dingen die het leven voldoening en betekenis geven. In het klein, maar ook in het groot.

Wij stapten, dwars tegen alle regels en het gangbare in, uit de trein door met ons hele gezin een wereldreis te maken. Alle hobbels en beren op de weg bleken lang zo moeilijk niet als gedacht.

Dit is het verhaal over een magisch jaar dat ons leven en ons denken veranderd heeft. Een jaar uit duizenden, dat niemand ons meer af kan nemen. Een jaar om nooit meer te vergeten.

VOOR DE REIS

Mijn mondhoeken gingen voortdurend als vanzelf omhoog. Ook al probeerde ik normaal te kijken en mijn gezicht in de plooi te houden, ik kon de glimlach niet onderdrukken. Ik zat in de trein van Groningen naar Zwolle en keek uit het raampje. Ik had het gevoel dat iedereen in de trein mij zag zitten en dat mijn glimlach alle aandacht als een magneet naar mezelf toe trok. Ik trok daarom de capuchon van mijn jas over mijn hoofd om me te verstoppen.

Het was 15 februari 1995. In de tas bij mijn voeten zat een groot plastic hart, gevuld met witte en roze snoepspekjes.

Peter en ik kwamen elkaar tegen bij de jeugdgroep van de Evangelische Gemeente uit Vaassen. Ik heb ontzettend veel goede herinneringen aan die jeugdgroep. Het was een geweldige periode; de clubavonden, Bijbelstudies en kampen. Naast heel veel lol en vriendschappen heeft die tijd voor mij vooral ook een belangrijke rol gespeeld in de groei van mijn geloof.

Peter en ik gingen naast de clubbijekomsten beiden vaak met dezelfde groep jongens en meiden eropuit. Gewoon wandelen in het bos, naar Paleis het Loo of schaatsen, dat soort dingen. In de loop van de tijd was er een klik tussen ons. Peter had altijd wel iets om een praatje over te maken met mij en mijn onlosmakelijke vriendin Ilona. Hij toonde interesse en gaf mij veel aandacht. Ik vond die aandacht leuk en voelde me gevleid. Ik durfde dit alleen niet te laten blijken aan hem. Ik was achttien, bijna zes jaar jonger dan hij, wat op die leeftijd best een groot verschil is. Dat maakte mij onzeker en initiatief nemen deed ik niet. Zo draaiden wij een aantal maanden, bijna een jaar, om elkaar heen. Uiteindelijk was het Peter die de

knoop heeft doorgehakt.

Op de dag na Valentijn gaf hij mij een groot plastic hart met spekJes erin. Daarbij de begeleidende woorden: 'Ik wil hiermee aangeven dat ik meer dan alleen vriendschap voor jou voel.'

Het hart zat in de tas bij mijn voeten. Ik deed nog steeds alsof ik sliep, met de capuchon over mijn hoofd. Vanbuiten ogenschijnlijk rustig, maar vanbinnen één grote chaos van fladderende vlinders. Ik kon mijn glimlach niet onderdrukken. Zo zat ik daar in de trein, ik reed achteruit, op weg naar huis. Die avond stond Ilona mij in haar pyjama op te wachten bij de bushalte in Vaassen. Natuurlijk had ik haar meteen op de hoogte gebracht van het belangrijke nieuws. Ik had haar gebeld vanaf het station. Toen moest je nog kwartjes gooien in een automaat, want mobieltjes hadden we nog niet. Op haar kamer aten we die avond samen van de spekJes, terwijl ik uitgebreid verslag deed van de dag en van Peter.

Waarom vertel ik dit? Het eerste gesprek dat ik mij kan herinneren over toekomstideeën en dromen, dat uiteindelijk ook geleid heeft tot het besluit om op wereldreis te gaan met onze jongens, was op die bewuste woensdag in 1995. De dag waarop Peter en ik verkering kregen en daardoor dus makkelijk te onthouden.

Zolang ik mij kan herinneren, wilde ik graag juf worden. Mijn zusje heeft samen met de poppen heel wat lesuurtjes in mijn klas gezeten. Zij waren de leerlingen, ik de juf. In mijn tienertijd kwam daar een extra dimensie bij. Ik had veel buitenlandse vrienden op school, schreef met penvriendinnen over de hele wereld en spaarde allerlei buitenlandse prullaria. Ik wilde nog steeds juf worden, maar dan in het buitenland. Liefst op een school in Afrika. Of ik zou zendingswerk gaan doen; werken met straatkinderen, een kindertehuis runnen... Het leek mij allemaal geweldig! Ik plakte mijn agenda vol met plaatjes en foto's van kinderen uit ontwikkelingsgebieden en was vaak

met dit thema bezig. Ik zou naar Afrika gaan of au pair worden in Frankrijk. Als het maar avontuurlijk was. Ik was er vol van.

Mijn moeder en zussen plaagden me soms: ‘Wacht maar totdat jij een man ontmoet... Je trouwt vast met een Nederlandse boer!’ Ze zeiden dat vaak grappend tegen mij wanneer ik mijmerde over wonen en werken in het buitenland. De “Hollandse boer” paste absoluut niet in dat plaatje!

De dag waarop Peter en ik verkering hadden gekregen, ging dat ook door mijn hoofd. Peter was 25 en ik 19. Natuurlijk kon ik toen nog niet weten of de relatie bestendig zou zijn en dacht ik ook niet meteen aan trouwen, maar ik was wel serieus. Dus toen Peter en ik die dag, nog wat onwennig door de nieuwe situatie, stonden te praten, kwam ons gesprek er toch op. Op mijn schijnbaar luchtige vraag wat Peter eigenlijk wilde doen in de toekomst antwoordde hij: ‘Het lijkt mij ook wel heel mooi om iets te doen voor kinderen. Iets met straatkinderen of een kindertehuis of zo.’ We hadden het hier nooit eerder over gehad en zo’n antwoord had ik niet verwacht. Het was echter precies wat ik wilde horen. Hoe verschillend we ook waren, dat hadden we gemeen!

In de jaren die volgden, hebben we meerdere keren geprobeerd onze droom handen en voeten te geven. De eerste keer was in 1999. We waren inmiddels drie jaar getrouwd toen we allebei onze baan opzegden, ons flatje verhuurden en vertrokken op onze eerste wereldreis. We waren jong, wilden de wereld zien en tegelijkertijd wilden we ervaring opdoen in het zendingswerk. We hoopten dat we op die manier ons eigen plekje zouden vinden. De reis was voor ons de manier om meerdere dromen te combineren.

Het werd een geweldige reis, maar met een heel andere uitkomst. Vrij snel, al na drie maanden, ontdekten we dat ik zwanger was. We reisden door, maar pasten onze route aan. Na acht maanden te hebben rondgereisd als backpackers keerden we terug naar Nederland. Kort daarna werden wij voor het eerst vader en moeder. Onze oudste zoon, Jesse, werd geboren.

De jaren daarna stonden in het teken van ons steeds groter wordende gezin. Binnen drie jaar hadden we drie kinderen. Nog eens drie en een half jaar later werd onze vierde zoon, Levin, geboren.

Er was de eerste jaren genoeg uitdaging binnen ons gezin met al die mannetjes, wij voelden ons enorm gezegend. Ik was naast moeder parttime juf en Peter werkte als schilder. Toch was op de achtergrond steeds dat borrelende gevoel aanwezig; een klein vlammetje van verlangen naar het avontuur van het reizen en onze dromen om bijvoorbeeld in de zending te gaan.

Toen ons gezin compleet was en in rustiger vaarwater kwam, kreeg het vlammetje weer de kans hoger op te laaien. Het was een zoektocht waar we op onze manier antwoord op probeerden te geven. Zo zijn we in 2008 bijna geëmigreerd naar Suriname, waar we een kindertehuis zouden overnemen. We zijn pleeggezin geweest en we vingen ieder jaar in de winter twee Armeense kinderen op in ons gezin.

Iedere weg die we bewandelden in onze zoektocht heeft z'n eigen verhaal. Belangrijkste in dit alles is dat we de stappen die wij zetten met God deden. Telkens als we iets nieuws ondernamen, brachten we onze ideeën in gebed voor Zijn troon. Vertrouwend dat Hij de weg zou banen en deuren zou openen of sluiten. Die zekerheid gaf en geeft zoveel rust en is een goede leidraad.

De ervaringen die wij opgedaan hebben in die jaren waren vooral mooi, avontuurlijk of uitdagend, maar soms ook heftig. Het is te omschrijven als een wirwar van emoties waarbij dingen soms totaal anders liepen dan verwacht. Zo moesten we beslissen dat we het kindertehuis in Suriname niet over zouden nemen. Al hadden we er ruim acht maanden naartoe geleefd en leek het zo dichtbij. Het bestuur zag ons graag in de rol van nieuwe huisouders en na maanden van gesprekken en heen en weer mailen, reisden wij zelfs met ons zessen af naar Paramaribo. Het was de laatste stap in het hele proces, voordat

we de definitieve overstap naar Suriname zouden maken. In de weken dat we in het kindertehuis verbleven, werd al snel heel duidelijk dat daar, nadat deuren voortdurend open waren gegaan, het spoor doodliep. De situatie was absoluut niet verantwoord om met onze vier jongens de overstap te wagen. Corruptie en wanpraktijken omgaven het tehuis. We vertrouwden het niet en zijn nog in gesprek gegaan met het bestuur. Uiteindelijk namen we de juiste beslissing, maar wow, dat was niet makkelijk! We lieten weten dat we niet zouden komen. Het had een behoorlijke impact op ons allebei. Het heeft een aantal maanden geduurd, totdat Peter en ik weer verder durfden te kijken en onze teleurstelling plaatsmaakte voor begrip.

Ook voelde het alsof we gefaald hadden toen we onze toenmalige pleegkinderen na een jaar weer moesten loslaten. Het kon niet anders. We hadden dit in samenwerking met de gezinsvoogd, in het belang van ons gezin en daarmee uiteindelijk ook dat van de pleegkinderen, besloten. Aan de ene kant was het een opluchting, de juiste beslissing, aan de andere kant liet het ons natuurlijk niet koud.

In beide situaties beseften wij dat wij in de eerste plaats de verantwoording hadden en hebben voor ons eigen gezin. Voor de vier kinderen die ons zijn toevertrouwd.

Deze twee gebeurtenissen waren best moeilijk. Het bracht ons in verwarring. Ik was teleurgesteld dat het spoor weer dood was gelopen. We waren weer terug bij af, zo voelde het, maar inmiddels jaren verder. Toch was het, juist doordat we de stappen die we zetten steeds in gebed hadden gelegd, uiteindelijk makkelijker om vanuit een innerlijke rust en overtuiging weer afstand te doen van verwachtingen en toekomstideeën. We deden het met God.

O ja hoor, ik vroeg me heel vaak af: als dit het niet is, wat dan wel? Het liefst kreeg ik een enveloppe op de deurmat met daarin een brief van God met alle antwoorden. Of nog beter, een stem die gewoon duidelijk hoorbaar vanuit de hemel even aanwijzingen zou geven, net als bij Abraham.

Gelukkig is er geen gebruiksaanwijzing voor ons leven geschreven met regeltjes die wij allemaal moeten opvolgen om te voldoen aan “het plan”. Ik geloof dat we een heleboel vrijheid hebben gekregen en daarin zelf mogen bewegen en keuzes kunnen maken. Wanneer we God daar dan ook in toelaten, geven we Hem de mogelijkheid om ons te zegenen, te leiden en bij te sturen.

Onze trouwtekst “*Als God voor ons is, wie zou er dan tegen zijn?*” (Romeinen 8: 31) heeft door de jaren heen steeds meer betekenis gekregen. Voor ons is deze tekst nog steeds een houvast en rode draad in alles wat wij ondernemen. We hebben ook echt geleerd om niet te veel waarde te hechten aan wat andere mensen zeggen of vinden, maar om God te zoeken. Het belangrijkste vinden wij dat we samen in eenheid achter keuzes staan en beslissingen durven te nemen en zo onze eigen weg gaan. Niet altijd volgens het verwachtingspatroon van anderen, ‘Want,’ citeert Peter graag, ‘als je achter de kudde aan loopt, sjouw je altijd door de stront.’

Het vlammetje waar ik het al eerder over had brandde na al deze ervaringen nog steeds. Hoewel Peter en ik ons ook echt bewust waren van de zegeningen in ons leven en het goed hadden, vroegen we onszelf ook vaak af: is dit het nou? Alle gesprekken die wij samen voerden, kwamen steeds weer uit op hetzelfde onderwerp. We wilden zó graag andere dingen doen! Dat gevoel overheerste bij mij soms zo dat ik niet altijd de waarde van het hier en nu inzag. De welbekende sleur. Ik voelde me mat. Ik zat vol met ideeën, maar kon mijn ei niet kwijt. Alsof ik met al mijn ideeën in een kooitje zat, maar ik wilde vliegen!

Peter had hetzelfde op zijn manier. Hij had inmiddels zijn eigen schildersbedrijf opgezet als zzp’er. Het schildersbedrijf liep goed, er was genoeg werk en de gesprekken met klanten en de relaties met de mensen waren boeiend. De mensen waren over het algemeen ook zeer tevreden met Peters werk. Dat gaf

een zekere mate van voldoening, natuurlijk wel, maar ook bij hem knaagde de gedachte: er is meer dan verf en een kwast.

We kwamen tot de conclusie dat de dromen die wij samen hadden – het avontuur en daarnaast ook de wens om iets voor kinderen of mensen in nood te willen betekenen – nog steeds in ons leefden. We hadden het idee dat we iets gemist hadden als we later terug zouden kijken op ons leven en we dat wat we deden, hoe goed het ook was, over twintig jaar nog steeds zouden doen. In deze zoektocht en overtuiging namen wij, na jaren van praten en dromen, een besluit.

De reis die we aan het begin van ons huwelijk met ons tweetjes hadden gemaakt, smaakte naar meer. Jarenlang hebben we erop teruggeblikt en de hoop uitgesproken ooit zoiets te kunnen doen met onze kinderen. De ervaring van het reizen, de vrijheid en de prachtige natuur wilden we graag met ons gezin beleven.

Het besluit en de voorbereidingen

Het was in augustus 2012, een belangrijk moment. We namen het besluit en spraken de woorden uit tegen elkaar dat wij met onze jongens een wereldreis gingen maken. We gingen *doen*, in plaats van blijven dromen en praten! We zouden waar we tot dan toe alleen maar over fantaseerden om gaan zetten in werkelijkheid.

Ik schreef in de dagen erna veel in een notitieboekje:

“Er ging een knop om. Eén van geloof, moed en wilskracht. We hebben een besluit genomen. Vraag me niet hoe, maar we gaan het doen. Althans, we gaan proberen het mogelijk te maken en de lang gekoesterde wens nastreven. Een wereldreis maken met onze jongens. Geen idee hoe we zoveel geld bij elkaar kunnen sparen, maar

we gaan eraan beginnen. Pas als je een begin maakt, kan je verder. Pas als het balletje rolt...

De eerste weken vertelden we het aan niemand. Onze plannen waren heel serieus, maar te vaag en onzeker om met de buitenwereld te delen. Mensen zouden allemaal vragen hebben en wij zouden geen antwoorden kunnen geven. Er zouden allemaal kritische en ontmoedigende reacties kunnen komen, maar zelf geloofden we erin. Ik was er vol van. In mijn gedachten was ik voortdurend bezig met dat ene plan. De wereldreis!

“Het lijkt alsof er niks veranderd is; er staat geen cent extra op de rekening, we hebben geen nieuwe baan of een ludieke manier gevonden om snel aan veel geld te komen. We hebben de Lotto niet gewonnen, maar toch is er iets veranderd. In gedachten is er een statement gemaakt. Een doel om na te streven. Raderen draaien op volle toeren en we zoeken naar inspiratie en ideeën die kunnen helpen onze droom te verwezenlijken. Hoop groeit en gek genoeg wordt het geloof in ‘we can do it’ sterker.”

Het gaf me nieuwe energie. Ik leefde ervan op. Het nemen van een besluit is een van de belangrijkste dingen wanneer je iets wilt bereiken. Het is het begin, ook al lijkt het doel onmogelijk. Een auto kan pas rijden als de motor gestart is. Dat soort cliché-uitspraken blijken zo waar te zijn.

Ik heb vaak gebeden om nieuwe uitdagingen en een andere richting in mijn leven. Dat ging in eerste instantie niet om een wereldreis trouwens.

Ik heb zelfs gevraagd of God mijn verlangen, dat steeds weer opborrelende gevoel om iets anders te willen doen met mijn leven, maar weg wilde halen als het toch niet de bedoeling was. Het gaf alleen maar onrust. Toch staat er ook in de Bijbel: *”Maak je hartsverlangen bij Hem bekend.”* Dat deed ik, dat deden wij. Vervolgens stilletjes hopen en wachten op gebedsverhooring is volgens mij niet de manier. Door de jaren heen hebben we ondervonden dat we zelf ook stappen mogen zetten. Iedere

keer als wij stappen zetten, doen wij dat in de overtuiging dat het goed is, maar we leggen ze wel voor in gebed. We leggen de uitkomst als het ware in Gods handen: 'Heer, wij gaan hiermee door, wilt U het zegenen en bevestigen of anders duidelijk deuren sluiten? Zolang de deuren open zijn, gaan wij hiermee door.'

Zo ook deze keer. Er was niks veranderd en toch een heleboel. De droom was niet meer een droom, maar een doel. Er was beweging. In de eerste plaats in onze gedachten.

Het maken van een wereldreis met onze kinderen leek in veel opzichten onmogelijk. Want hoe moest dat met ons huis, ons werk, de school van de jongens? Om maar wat te noemen. Gek genoeg waren dat ook meteen de dingen die andere mensen zich hardop afvroegen en min of meer als vraag op ons afvuurden. Toch waren die dingen niet onze grootste zorg. Wat wel blijkt uit de twee citaten hierboven is dat we ons in het begin vooral afvroegen hoe we de reis konden betalen. Wat kost een wereldreis wel niet? En hoe zouden we dat ooit bij elkaar kunnen sparen in korte tijd? Tot dan toe hadden we namelijk nooit echt kunnen sparen. We hadden onze inkomsten nodig voor de gewone lasten van een gezinsleven. We hadden dus nauwelijks spaargeld.

Money, money, money

"A journey of a thousand miles starts with a single step."

Een van de eerste dingen die ik deed nadat we het besluit hadden genomen, was een nieuwe spaarrekening openen. Het was de eerste concrete stap in geloof die we zetten. Eigenlijk heel simpel; voor een wereldreis hadden wij een heleboel geld nodig en voor al dat geld hadden wij een spaarrekening nodig. Wij waren vastberaden, al wisten we nog niet hoe, het geld bij elkaar te sparen, dus we begonnen bij het begin.